

Drahá Ava

...je oči ma

hcem tým

's been tēp

Ubehla

abal, mi polo

lo mi,

a mi ve

sa vst

To je s

tim

niss

a, neh

bo chodbe.

zāpasu

Prečo by nemohol diabol
zatážiť po anjelovi?

Drahá Ava

ILSA MADDEN-MILLS

ILSA MADDEN-MILLS

Drahá Ava

Pandora
www.vydavatelstvi.pandora.uk

2022

Tento príbeh je fikcia. Mená, postavy, miesta, značky, médiá a udalosti sú buď výsledkom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Autorka berie na vedomie štátút ochrannej známky a vlastníkov ochranných známok rôznych výrobkov, na ktoré sa v tomto diele fikcie odkazuje. Uverejnenie/použitie týchto ochranných známok nie je autorizované, spojené ani sponzorované vlastníkmi ochranných známok.

Kopírovanie a šírenie tejto knihy bez povolenia je krádežou duševného vlastníctva autora. Ďakujeme vám za podporu práv autora.

Ilsa Madden-Mills

DEAR AVA

Copyright © 2020 by Ilsa Madden-Mills

All rights reserved

Translation © 2022 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © 2021 by Depositphotos, Benin Basim

Slovak Edition © 2022 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-015-7

VENOVANIE

*Pre každú Avu na svete.
Nech ten oheň vo vás horí jasne.*

ÚSTREDNÁ PIESEŇ:

„Skyscraper“ od Demi Lovato

POZNÁMKA AUTORKY

Odporúča sa pre osoby od 18 rokov.

1

AVA

Tretí ročník

Vlasy mi prikryli tvár. Odhrniem ich. Srdce mi búši a tep stúpa, keď otvorím oči. Chladný vzduch pripomína skutočnosť, že jeseň prenecháva svoje miesto skorej zime.

Kde to som?

S námahou si spomínam na cestu, ktorá ma priviedla k týmto stromom. Na úzku, vyjazdenú poľnú cestu, po ktorej jazdia traktory, štvorkolky a autá s predným náhomom.

Nezáleží na tom, akou cestou sa vyberiete, či je krásna, hladká, škarredá, tvrdá, vydláždená alebo vyjazdená, je to vaša cesta. Podstatné je, ako sa skončí.

Raz mi to povedala jedna z mníšok, ale neviem si spomenúť, prečo...

Och, *Bože*, hlava ma bolí, akoby ma po nej niekto tresol kladivom.

Zažmurkám, prehltne a snažím sa sústrediť. V duchu si želim, aby tá bolesť prestala.

Kde to som?

Ticho noci pretne vysoký kvílivý zvuk. Keď si uvedomím, že ten strašidelný zvuk som vydala ja, strasie ma. Zhlboka vdychujem chladný vzduch a skúsím sa posadiť. Zaspím od námahy, ktorú si taký jednoduchý pohyb vyžaduje. Rozhodnem sa, že ostanem ležať, keď mi spodnú časť tela zachvátí agónia. To sú muky...

Kašľať na to.

Som vo vysokej tráve, to viem. Dýcham pomaly, snažím sa zorientovať. Hľadím na hviezdnu oblohu a hľadám odpovede. Mesiac je v splne, jasne žiari a osvetľuje vysoké borovice týčiace sa nado mnou. Ich konáre šelestia vo vetre ako ruky ducha, ktorý si o seba šúcha prsty. Ten pomalý, hrôzu vyvolávajúci pohyb mi pripomína strašnú rozprávku bratov Grimmovcov, v ktorej sa mladé dievča odvážilo natrhať kvety v zakliatom lese a zhltna ho príšera.

Zatvorím oči.

A znovu ich otvorím.

Nie je to síce zakliaty les, ale rozhodne to je les.

Ako som sa sem dostala?

Pootočím hlavu. Na lúke, niekoľko metrov obďaleč, žiaria pozostatky vatry. V hlave mi tancujú obrazy seba samej pri ohni... smiech, tanec, alkohol...

Prudko sa nadýchnem, keď ma zasiahne ďalšia spomienka. *Ešte na ňu nie som pripravená*. V dlaniach zovriem zeminu a vlhké lístie. Šaty mám celé špinavé. Našťastie som si neobliekla červeno-biely dres roztlieskavačiek. Stihla som sa prezliecť. Vzala som si minisukňu a nové modré tielko s vrúbkovanou čipkou, čo sa *perfektne hodí k mojim očiam*, ako povedala Piper, aj keď mi potom hovorila... čo? Čo mi to hovorila, aby som nerobila?

Hlavu mi zasiahne ďalšia bolesť. Křčovito prehltne, aby som zvlhčila vyprahnuté ústa.

Sústreďujem sa na lúku.

Predtým ako som sa ocitla v lese, sa tam konala párty, piatkový večierok po futbalovom zápase. Áno. Lúka bola plná ľudí, hudby a áút. Chalani ešte v dresoch, niektorí v džínsoch a košeliach, pekné dievčatá nahodené do drahých šiat, aké si ja dovoliť nemôžem, so šperkami a topánkami, ktoré nikdy nebudem mať...

Teraz je tu prázdno.

Jazykom si prejdem po suchých, popraskaných perách a žalúdok sa mi stiahne. Cítim, ako sa vo mne hromadí žlč. Nie som si istá, ako moja popletená hlava prišla na to, že niekde v mojom vnútri sa nachádza jed a moje telo sa ho chce zbaviť.

Pohnúť sa je nad moje sily, som vyčerpaná a ubolená. Keby som tak len mohla zavrieť oči a nechať sa unášať...

Opäť zafúka vietor a zahúka sova. V diaľke niečo zavýja, pes alebo kojot.

Určite nie vlk, pripomeniem si. Toto je vidiek v Tennessee, nie Aljaška. Šklbne mi svalmi na tele.

Na tom nezáleží! Odíď z tohto hrozného miesta!

Som však taká unavená a slabá... keby som privrela oči, zaspala... možno sa prebudím a všetko toto bude len zlý sen.

Konáre stromov sa o seba obtierajú, pripomínajú duchov a ja sa v tej chvíli spamätám. Prinútim svoje oči ostať otvorené.

S námahou sa posadím a chrbtom sa opriem o strom za sebou. V mysli sa mi vynára niekoľko obrazov: Jolena a ja sa chystáme na večierok, sme u nej doma a z toľkého bohatstva som nervózna... prichádzame na večierok v jej čiernom Range Roveri... skôr ako vystúpime, s úsmevom na rubínových perách mi ponúka pohárik Fireballu... nedočkavo si ho vezmem, potrebujem odvahy... Títo ľudia nie sú ako ja, nepoznajú ma. Vedia iba to, že som Chanceova priateľka. Sú to Žraloci z Camden Prep, bohatí a populárni a v podstate kretení, až na Chancea. V škole vládnu, rozhodujú o tom, kto bude chodiť na večierky a kto nie, od ich názoru závisí, či ste dosť dobrí.

Prstami si zatlačím na čelo.

Knox Grayson, prvý quarterback a kapitán Žralokov, bol prvý, koho som zahliadla, keď sme prišli k ohňu. Ruku mal ovinutú okolo... Taw-

ny? Áno. To bola ona, zlatohnedé vlasy, ktoré pripomínajú slnečné svetlo. Nie je pekná, je doslova krásna, obklopená bohatstvom, ktoré jej dáva pocit nadradenosti... *Ach, doriti, zabudni na ňu.* Ani len nevie, ako sa volám. Obraz, ktorý vo mne ostáva, je Knoxova tvár s dlhou, škaredou jazvou. Tiahne sa mu od pravého spánku, cez líce a zarezáva sa do hornej pery. Diabol. Hádes. Občas ho v duchu takto označujem, vzápätí ho však vždy vytlačam z mysle. Podvedomie mi našepkáva, nech utečiem čo najďalej, ak sa ocitne v mojej blízkosti, nech utekám, akoby ma prenasledovali horúce pekelné jazyky.

Sledoval, ako kráčam s Jolenou, jeho lesklé prižmúrené oči ma zstrašovali.

Čo tu robíš? Skrútil pery, aby zdôraznil otázku zrkadliacu sa v jeho očiach. Jeho nepatrné pohľady, och nie, vždy to boli veľavýznamné pohľady, ktorými ma častoval. Premieňal ma nimi na vzduch, ktorý dýcha, na zrnká prachu, ktoré poletujú okolo našej posvätnej školy.

Ale... dnes večer...

Bože, je ešte stále tá istá noc, však?

...som sa drala dopredu, zatlačiac svoje obavy z neho, pretože sa predomnou objavil Chance. Príťažlivý, milý Chance. Moje slabé a spomalené srdce začne biť o čosi rýchlejšie. Je Žralok, patrí medzi nich, ale *páčim* sa mu. Toto leto bol môj, so všetkými dotykmi a lenivými bozkami. Budujeme niečo viac, oveľa viac. Keď si spomeniem, ako sa so mnou krútil, bozkával ma na líce a žiadal ma, aby som spievala, zaplaví ma radosť. Po dlhom nabádaní a presviedčaní a ďalšom poháriku Fireballu som sa ocitla na korbe niečieho auta a spievala som „Skyscraper“ od Demi Lovato. Ozval sa jasot. Dokonca aj Jolena sa usmievala, a to si myslím, že ma ani nemá veľmi rada. Cítila som sa... povznesene.

Potom sa všetko začína rozmazávať.

Potáčam sa v zákutiach svojej mysle a strhávam sa pri obrazoch, ktoré vidím. Chance je tam, ale už nie je rád, že ma vidí... čo je zvláštne, pretože ma sem pozval. Prosil ma, aby som prišla. Sľúbil mi aj niečo iné, ale odrazu ho vidím priamo pred sebou, čeľusť má zaťatú, oči mu planú hnevom.

Čo... čo som mu urobila?

Nevie, že som si ho postavila na piedestál a myslela si, že by mohol byť iný? Nechcela som sa zamilovať tak rýchlo. Nemilujem nikoho. Človek sa stáva zraniteľným, ak si dovoľí niekoho milovať a to...

Zabudni na neho.

Čo je s mojím telom?

Tvár mi zmáča jediná slza - prekvapí ma, prudko si ju zotieram.

Prestaň, Ava.

Si len v lese a Boh vie, že si spala aj na horších miestach.

Aj tak sa však vykotúla ďalšia slza a ja prehltám guču emócií v hrdle.

Som len opitá. To je všetko.

Nič hrozné sa nestalo. Vôbec nič.

Ja... ja som toho vypila priveľa. To je všetko.

Nadýchnem sa a v hlave sa mi vynárajú ďalšie tváre z večierka, ich črty sú nejasné, vyzerajú ako obrazy v pokrivených zrkadlách v luna-parku. Vidím Knoxa, ako odchádza s Tawny. Sledujem Chancea s iným dievčaťom a puká mi srdce. Vidím Jolenu, ako si čosi šepká s ostatnými dievčatami z družstva, častujú ma pohľadmi ostrými ako dýka.

Čo som urobila?

Udalosti sa na mňa valia rýchlejšie a rýchlejšie a rýchlejšie, až mi príde zle, predkloním sa a začnem zvracať.

Keď som mala desať rokov, podarilo sa mi na jarmoku utiecť mame, čo vlastne ani nebol útek, pretože jej bolo jedno, čo robím. Vedela, že sa nakoniec vrátim. Vklzla do jedného z tých hrdzavých prívosov na predmestí, kde bývali kolotočiari. V tú noc sprevádzala muža s riedkymi masťnými vlasmi, hustou bradou a červeným guľatým nosom. Vtlačil jej do rúk peniaze a spoločne sa potácali k maličkému plechovému domčeku. Zmizli v ňom a ja som sa vrhla na atrakcie. Zamierila som na Zipper. *Najvzrušujúcejšiu atrakciu na jarmoku* - blikali tam červené svetlá, ale keď sa spustila tyč a vystrelila ma do neba, zavrešala som. Bála som sa, držala sa tak silno, až mi obeleli ruky, bola som si istá, že ďalšia otočka bude moja posledná, zrútim sa dolu a moje vnútornosti sa rozprsknú na pokrútenom kove spadnutej atrakcie...

Nevyronila som ani len jednu slzu. Ani len jednu. Dokonca ani v momente, keď som sa vkradla do toho prívesu a zbadala mamu, ako

kľáčí pred mužom so spadnutými nohavicami a chytá ho za... Šibla po mne pohľadom, potom s prefikánym výrazom na tvári pozrela na muža. Uplynula pre mňa nekonečne dlhá chvíľa, po ktorej na mňa kývla... *Pod' sem, Ava. Skús to.*

Muž si natiahol nohavice, zatiahol zips a chmatol po mne. Neváhala som ani sekundu. Vyletela som z dverí a utekala a utekala... Prenasledoval ma. Bežala som okolo Zippera, okolo stánku s kukuričnými párkami, okolo hry so zlatými rybičkami, rovno von. Mamu som vtedy nevidela dva dni...

Sústred' sa, prosím ťa, Ava. Čas plynie. Nemáš to v hlave v poriadku, tvoja myseľ ťa zavádza, teraz nemáš myslieť na mamu, zdvihni sa a choď, choď, choď, choď, choď, choď...

Nadýchnem sa a snažím sa postaviť. Bože, celé telo ma bolí. Dotýkam sa tváre a kontrolujem, či nie som zranená, ale nemám žiadne opuchnuté miesta a nevidím ani krv. Prezerám si ruky, sú v poriadku. V chladnom vzduchu mi naskakuje husia koža. Košeľu mám vyhrnutú až ku krku, odhaľuje mi obyčajnú bielu podprsenku, ktorú mi dali mníšky z Kongregácie milosrdných sestier. Košíčky mám stiahnuté dolu. Opatrnými, pomalými pohybmi si ich upravím späť na prsia. Nechcem teraz myslieť na to, prečo nie sú na svojom mieste.

Nohy ako želatína, ale stále ich mám. Zasmejem sa, vyzieram, akoby som čakala, že budem smrteľne zranená. Nie, zatiaľ žiadna smrť na Zipperi. Ha!

Počkať...

Vydám zo seba primitívny zvuk. Moje telo to vie, len mozgu trvá o trochu dlhšie, kým si uvedomí, že mám sukňu vyhrnutú, lono bez obyčajnej spodnej bielizne od mníšok, a že do zadku sa mi zarývajú listy a vetvičky. Zbytočne si rukami šúcham po nahej koži, ten kúsok látky sa tam zázračne neobjaví...

...och, Ava, och Ava... vieš, čo to znamená, nie si až taká naivná...

Nakloním sa, na vnútornej strane stehien si všimnem malé, fialové odreniny. Dotknem sa opuchnutej kože a zastonám od bolesti. Srdce mi nielen búši, doslova mi lieta v hrudi. Pred očami mi tancuje temnota.

„Nie, nie, nie...“ opakujem a potom sa opäť znovu vyvraciam. Konечно ma alkohol opúšťa.

Do mysle sa mi vkrádajú ďalšie spomienky.

Sú skutočné?

Vynára sa mi obraz, v ktorom odchádzam k stromom, potrebujem sa vycikať. Bola Jolena so mnou? Nie. Pokrútim hlavou, keď sa mi vynorí obraz niekoho iného... muža, týči sa nado mnou a vedie ma preč. Chytí ma za ruku, tvrdí, že mi chce niečo povedať, a ja sa tomu z nejakého dôvodu nebránim...

Dotknem sa úst.

Prudko ma pobozkal... Potiahol ma za vlasy a stiahol na zem.

Hmlisté spomienky naberajú ostrosť a tá skutočnosť do mňa zareže svoje ostrie. Nepamätám si detaily, ale v tomto lese so mnou musel byť netvor...

V hlave začujem Piperin hlas: *Never im, Ava. Možno dnes si roztliakavačka, áno, ale do ich sveta sa nikto nedostane.*

Ale... ja chcela som byť iba nablízku... chcela som byť s Chanceom.

Chcela som žiť v jeho svete.

Kde je teraz?

Myšlienky sa mi túlajú, nemám tušenia, ako dlho sedím v tráve. V jednej sekunde sa snažím vyrovnáť s tým, čo sa stalo, vzápätí nariekam, keď si uvedomím realitu.

Držím sa stromu a snažím sa postaviť, ale sklznem späť na zem.

Minúty plynú, mesiac prechádza korunami stromov. Už len chvíľočku a budem môcť ísť.

Musím ísť.

Nieko ma tam v diaľke potrebuje. Prstami zľahka prejdem po lacnom pozlátenom medailóne, dotýkam sa krehkej retiazky, čo mi visí na krku. Je taký malý a drobný, ak sa nepozbieram a nepôjdem, čo sa potom stane?

Nikdy by som ho nemohla opustiť...

Táto myšlienka mi dodáva síl. Aspoň toľko, aby som sa preplazila von z lesíka a naprieč lúkou. Za ňou je stará cesta a za ňou diaľnica, kde môžem niekoho zastaviť...

Počujem tichý hukot vozidla. Svetlá sa zablesknú, keď sa na lúku vrúti auto. Na krátku chvíľu ma zachváti nádej, potom splasne.

Čo ak je to *on*?

Zaplavuje ma úzkosť, drása mnou panika. Svaly ma pália, keď sa pokúšam odplaziť späť.

Počkám do rána. Mysleť nemám celkom v poriadku, ale dokážem prečkať noc.

Som dobrá v skrývaní sa.

Vždy som bola.

Jasná žiara svetiel ma oslepuje a hlava sa mi divoko točí, keď preľaknuto pátram, kam by som mohla ísť.

Bež, bež, bež...

Ticho preruší buchnutie dvier auta. Ozve sa hlas, ktorý volá.

Prevalí sa mnou ďalšia vlna strachu, zakryjem si tvár, hanbím sa, že som taká bezbranná. Ja a bezbranná. JA.

Zrazu sa nado mnou týčia široké ramená, on prehovorí a ja zažmurkám. Oslepujú ma svetlá auta, vidím len jeho siluetu. Hovorí ďalej. Nedokážem reagovať. Namiesto toho odvrknem.

Zohne sa a silnými rukami ma zdvihne. Chabo sa snažím bojovať v jeho náručí. Naozaj len chabo. Nedokážem bojovať, nedokážem vzdorovať tomu, aby ma posadil do svojho auta a zacvakol bezpečnostný pás. Niečo povie, možno moje meno, kladie mi otázky, ale ja nedokážem jasne myslieť. Nedokážem urobiť... absolútne nič.

Vyjde z lúky a uháňa preč. Auto ide tak rýchlo... Otočím hlavu a zbokú pozerám na svojho únoscu.

Kto je to?

Poznám ho?

Prižmúrim oči, zachytím záblesk ostro rezanej čeľuste a zvrátené obočie. Otočí hlavu a jeho oceľový pohľad sa stretne s mojím. Zdá sa mi, že vidím hnev, a práve keď si myslím, že ho spoznávam, práve keď to mám na jazyku... pohltnú ma tma, omdliem a vnáram sa späť do zabudnutia.

2

AVA

O desať mesiacov neskôr

Vystupujem zo svojho tmavozeleného auta. Je to starší model, Jeep Wrangler, volám ho Louise. Slnko na nás svieti a ja ho potľapkám ako koňa. Na strane vodiča je preliachina - bola tam už predtým - a po okrajoch kapoty a nad kolesami je lak miestami úplne hrdzavý. Tri letá som pracovala ako čašníčka v ošumelom celonočnom bistro v centre Nashvillu, aby som si ho mohla kúpiť, a je to môj jediný majetok na svete. Zaplatila som zaň starostlivo naškrabanými peniazmi z každého prepitného, ktoré som dostala, a to som ich dostala naozaj veľa, pretože som bola najlepšou čašníčkou. Pri každom vodičovi kamióna, úradníčkovi, či opilcovi som si v neskorých nočných hodinách lepila na tvár široký, prívetivý úsmev. Niekedy, keď boli všet-

ci zamestnanci zaneprázdnení, som upratala kuchyňu, vyniesla smeti alebo poumývala podlahu. Lou mi posielal esemesky zakaždým, keď niektorý z jeho čašníkov neprišiel, alebo volal, že je chorý. Vypotáčala som sa vtedy z postele a prebehla dva bloky do bistra. Bola som rozospatá, ale tiež pripravená získať ďalšie doláre. Usmejem sa. Louise nie je pekná, ale je moja.

Vedľa mňa parkuje elegantné čierne Porsche a z druhej strany červené Maserati. Povzdychnem si. Prešiel už takmer rok, a predsa sa nič nezmenilo.

Pohľadom skenujem pozemok predou mnou. Moje osobné peklo. Camden Prep, prestížna súkromná škola uprostred Sugarwoodu v Tennessee, ktorý je náhodou jedným z najbohatších mestčiek v USA, domovom senátorov, hviezd country hudby a profesionálnych športovcov.

Bla, bla. To je jedno. Nenávidím toto miesto.

Cez rameno si prehodím batoh a šprintujem cez parkovisko, opatrne sa vyhýbajúc autám, pričom si spomeniem na prváka, ktorý raz nešťastnou náhodou poškriabal iné auto, jedno z tých, čo patrili Žralokom. Neskôr ho zahnali do kúta na záchode a prinútili ho olízať im topánky. Najlepšia rada pre každého, kto nepatrí k Žralokom: držať sa od nich čo najďalej. Nepozerať sa, nedotýkať sa, predstierať, že neexistujú. Tieto zásady mi pomohli prežiť prvý a druhý ročník. Tretí ročník, ten radšej ani nejdem spomínať... Som v poslednom ročníku a znovu sa budem riadiť týmito pravidlami.

Čím som bližšie k dvojkrídlovým dverám hlavného vchodu pokrytého brečtanom, ktorý lemujú dve sivé vežičky v štýle hradu, tým viac mi srdce bije ako zvon. Ešte nezvonilo na hodinu a ja mám presne päť minút, aby som prebehla k svojej skrinke a potom do triedy. Prísť neskoro som mala v pláne, pretože *dievča ako ja musí mať nejaký plán*.

Pri behu si potiahnem nižšie školskú uniformu, červeno-zlatú károvanú sukňu do polovice stehien, ktorú zaviedlo vedenie školy, aby zmazalo rozdiely medzi tými, čo na to majú a tými, čo na to nemajú. Akoby to malo nejaký význam. Všetci vedia, kto patrí medzi bohaté deti a kto medzi takých ako ja. Stačí sa pozrieť na to prekliate parkovisko.

„Milujem ťa, Louise,“ zamrmlm. „Všetko, čo títo blbci majú, im kúpili rodičia.“

Zastavím sa pri dverách a zhlboka sa nadýchnem. V škole by ste čakali obyčajné sklenené dvere, ale toto nie je obyčajné miesto. Dvere sú z ťažkého skla, aké vídať v starých domoch. V prvom ročníku som si myslela, že sú krásne. V hornej časti majú detailne vyrytého červeného draka. Ale teraz... Ha!

Vysáva ma strach - nepreniknuteľný a škaredý - kľže po mne ako blato, hoci som si počas dvadsaťminútovej cesty od Milosrdných sestier v centre Nashvillu dookola opakovala povzbudivé slová.

„Obrň sa,“ zašepkám. „Za týmito dverami sa skrývajú diabli a upíri.“ Uškrniem sa. Keby to tak naozaj bolo, vytiahla by som na nich kolík a skoncovala s nimi ako Buffy.

Bohužiaľ, sú to len ľudia a tých bodnúť nemôžem.

Uhladím si svoj nový účes. Dlhé blond vlasy prešli veľkou zmenou. Stali sa z nich tmavé, zastrihnuté po plecيا, s prednými prameňmi dlhšími ako zadnými. Strihanie a farbenie vlasov bola terapia. Urobila som to v prvom rade pre seba. Nech tí kreténi vidia, že už viac nie som tá milá štipendistka.

Duševnú silu čerpám zo svojej minulosti.

Sedávala som v útulkoch pre bezdomovcov, nemo sledujúc, ako si mama pichá ihlu striekačky do ruky, medzi prsty na nohách, všade, kde sa len dalo. Podstatná bola extáza, ktorá sa dostavila. Na raňajky bola schopná vypiť plnú fľašu vodky.

Kam sa hrabú tieto bohaté decká? V porovnaní so mnou sú len baťoláta.

Dofrasa, z akého dôvodu sa teda celá trasiem?

Žiaden strach, hovorí tichý hlas.

Otvorím dvere a ovanie ma chlad. Chodby sú jasne osvetlené. Zvonku síce máte dojem, že vo vnútri zastal čas pred niekoľkými storočiami, ale opak je pravdou. Všade samý plyš a luxus ako v sídle milionárov. Vôbec to nepripomína školu.

Páchne to tu peniazmi, pomyslím si, keď sa na chvíľu zastavím a nasávam tú atmosféru. Stále je to tu nádherné, to sa nedá poprieť. Teplé

hnedosivé steny. Biele obloženie. Stropné lišty. Kožené kreslá. A to je len vstupná časť. Váhavými krokmi vchádzam ďalej. Na stene visia majestátne portréty, bývalí riaditelia vedľa zarámovaných fotografií absolventov, malé usmiate tváre zachytené na fotografiách z posledného ročníka. Chalani majú obleky, dievčatá čierne šaty. Na konci tohto roka tam bude visieť aj moja fotografia, spolu s *mojimi* spolužiakmi. Krátko sa zasmejem, takmer hystericky.

Dievčatá v plisovaných sukniach a bielych blúzkach, chalani v khaki nohaviciach a bielych košeliach, doplnenými červeno-zlatými kravatami, všetci títo študenti sa motajú okolo mňa, vytáčajú hlavy v snahe zahliadnuť, kto nový vkročil na začiatku školského roka do ich školy.

Oči im blčia, vzduchom sa nesú prudké nádychy.

Zhlboka dýchajúc bojujem s nervozitou, už som oľutovala svoje rozhodnutie. Chce sa mi otočiť a utiecť... Nie! Vydrižím tie návaly nevoľnosti, prehltam emócie, odkladám ich do truhlice pod zámok. Spomienky z minulého roka omotám reťazou, zatiahnem a zamknem kladku. Všetko to vezmem do rúk a hádzem do rozbúreného oceánu. Tu máš, tretí ročník. Zdochni!

S chladným výrazom, ktorý som si nacvičovala celý týždeň, prechádzam pohľadom po študentoch. Nepristavím sa ani na jednej tvári.

Presne tak, Ava Harrisová, bonzácka štetka, ktorá mala tú odvahu ísť po večierku na políciu, je späť.

A nikam sa nechystá odísť.

Chýba mi už len jediný rok a možno sa mi podarí získať plné štipendium na štátnej škole alebo dokonca štipendium na *Vanderbilte*. *Vanderbilt*. Moje telo sa zachveje túžbou. Ja, na prestížnej univerzite, v triede medzi ľuďmi, ktorí ma nepoznajú. Vytváram si vlastnú cestu a tá je žiarivá a rovná... a čertovsky hladká...

Nohy vykročia skôr, ako im dá mozog povel. Kráčam chodbou a dav vytvára koridor, mnohí zastavujú v nemom úžase, vyvaľujú na mňa oči.

Vzduch okolo mňa iskrí napätím.

Keby som bola zlá čarodejnica, už by som sa smiala na plné hrdlo.

Zovriem päste, moje predsavzatie ma začína opúšťať.

Si lepšia ako ktokoľvek z nich.

Slová povzbudenia mi teraz pripadajú prázdne.

Piper sa ku mne vrhne a objíme ma.

„Je späť! Moje dievča, partáčka, kamoška... je späť! OMG, TAK VELMI SI MI CHÝBALA!“

Presne toto som potrebovala. Uvidieť jej rozžiarenú, prívetivú tvár. Kráska s dlhými jahodovo blond vlasmi pripnutými dozadu motýľmi sponkami je mojou kamarátkou od prvého ročníka, od chvíle, keď sme spolu začali chodiť do zboru. Ona nevie ani len zaintonovať melódiu, ja spev milujem. Na každom jednom koncerte v Camden BTN som mala sólo. Pred tou nocou...

Piper stále rozpráva, pýta sa ma na leto. Odpovedám jej, hovorím, že som pracovala a ona mi rozpráva o strašnom, mesiac trvajúcom, hroznom výlete karavanom cez Yellowstone, ktorý musela pretrpieť s rodičmi a dvoma mladšími bratmi. Prikyvujem a usmievam sa. Zdá sa, že uverila, že som v poriadku. Dobre.

Potiahne si neónovo ružové mačacie okuliare a usmeje sa, keď mi stisne ruku.

„Tak rada ťa vidím. Moji rodičia trvajú na tom, aby si prišla na večeru. Už prešiel dosť dlhý čas.“

Naozaj.

„Si... vieš... v poriadku?“ spýta sa.

Skôr než stihnem odpovedať, niekto do nás vrazí, zasyčí *bonzáčka* a ponáhľa sa ďalej. Z ramena mi pri tom náraze spadne batoh.

A tak sa to začína...

Piper mi pomáha zdvihnúť batoh, otočí hlavu a vyštekne do chrbta odchádzajúceho.

„Dávaj pozor!“ a potom: „Ty kretén!“

Naťahujem krk, aby som zistila, kto to bol. Červené vlasy, áno, futbalista Brandon Wilkes. Sotva ho poznám.

Piper si odfúkne ofinu z čela, nahodí síce milý výraz, ale očami varuje každého, kto by chcel na moju adresu utrúsiť čo i len jedno slovo.

„V každom prípade, som rada, že si sa vrátila. Nenarozprávali sme toho veľa, čo je tvoja chyba, ale to je v poriadku. Dala som ti priestor, presne tak, ako si si želala.“

Hovorila vždy na rovinu.

Áno, nevolala som jej možno tak, ako som mala, ale potrebovala som odstup od všetkého tohto tu - od miesta, od ľudí. Zo začiatku som jej aj zavolala, ale stačilo, aby spomenula školu, futbalové zápasy, vyučovanie a každodenné veci týkajúce sa života v Camdene, a ťahalo ma to späť do tej temnej diery plnej spomienok, kde som cítila len prázdnotu. Jej život šiel ďalej, presne tak, ako mal, zatiaľ čo ja som sa utápala v neprijemnej minulosti.

„Ale teraz si tu,“ usmeje sa, aj keď to vyznieva rozpačito.

„Áno,“ vraciam jej úsmev.

Jej rodičia boli tí, ktorí ma minulý rok odviezli do nemocnice. Milí ľudia. Pracovití. Nie bohatí. Je štipendistka tak ako ja a na Camden sa dostala len preto, že má šialené výsledky z matematiky a prírodných vied. Žije tu v Sugarwoode, zatiaľ čo ja dochádzam. Predtým ako som dovŕšila šesťnásť, ma do školy vozila mníška v starej žltej dodávke.

Nadskočí, keď v interkome začuje svoje meno.

„Jaj! Musím utekať. Je tu moja mama. Verila by si, že som si hneď v prvý deň zabudla notebook? Som úplná hlupaňa! Uvidíme sa v triede, dobre? Máme spolu prvú hodinu, však?“ vysype rýchlo a krátko ma objíma. „Zvládneš to.“

Naozaj?

Najradšej by som nasadla do auta a ušla čo najďalej od tohto miesta... Nemôžem. Už len kvôli svojmu malému bratovi Tylerovi.

Ciele... tie sú dôležité, tých sa musím držať.

Skôr než stihnem niečo poznamenať, už jej niet. Pre Piper také typické, v jednej chvíli je tu a v ďalšej už poskakuje po chodbe ako tiger z Medvedíka Pú.

Akonáhle na sebe pocítim všetky tie pohľady naokolo, uvedomím si, ako mi chýba jej podpora.

Áké paradoxné... Počas prvého a druhého ročníka si ma tu nikto nevšiml. Vôbec. Chodievala som so sklonenou hlavou, snažiac sa splynúť s davom a udržať tak svoje zázemie mimo pozornosti... Darilo sa mi to. A potom prišlo leto pred tretím ročníkom, keď som v kníh-

kupectve narazila na Chancea a on o mňa nečakane prejavil záujem. Po lete začala škola a ja som si vzala do hlavy, že budem roztlieskavačka. Komu som chcela nahovoriť, že to bude dobre vyzeráť na mojich prihláškach na vysokú školu? Robila som to jedine kvôli *nemu*. Chcela som Chancea a chcela som všetky tie piatkové večerné futbalové zápasy a večierky plné ľudí.

Aké HLÚPE!

Pretláčam sa pomedzi zízajúcich ľudí, zvieram popruhy batoha a v duchu sa pýtam, prečo tie skrinky musia byť tak ďaleko. Šepot davu sa stupňuje, šíri sa ako vlna v oceáne.

A samozrejme...

Prví Žraloci, na ktorých natrafím, sú bratia Graysonovci. Robia dojem na dievčatá opreté o stenu. Knox a Dane. Dvojčatá.

Pozriem sa ich smerom a snažím sa pri tom zachovať výraz pokojnej mrchy. Majú podobne svalnaté postavy, vysoké so širokými ramenami, a možno vyzerajú takmer rovnako, ale sú odlišní ako deň a noc. Knox je ten chladný, nikdy sa neusmieva. Tvárou sa mu tiahne jazva, ktorá pretína jeho líce a zarezáva sa mu do hornej pery. Narúša tak krivku úst a dokonalosť jeho tváre. Prehltnem. Kašľať naňho.

Odmietam stráviť tento rok v strachu.

Pery sa mu zvlnia, akoby mi čítal myšlienky, zárez na ústach sa mu skrúti. Nahnevane na neho pozerám.

Nebojím sa ťa, hovorí moja tvár.

Uškrnie sa.

Husté mahagónové vlasy mu padajú na golier, jeho oči sú prenikavo sivé ako ostrie kovu, orámované záplavou čiernych mihalníc. Jeho skúmavému pohľadu nič neujde – už od prvého ročníka, keď som ho pristihla, ako si ma prezerá, sa cítim ako na ihlách. Akoby som bola čudný chrobák. Keď sa odvážim opätovať jeho pohľad nevyrieknutou otázkou *Páči sa ti, čo vidíš?*, posmešne sa zasmieje a pokračuje v chôdzi. Som pod jeho úroveň. Odpad. Toľko mi povedal po našom prvom zápase minulý rok.